

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1Obdo/70/2019  
Identifikačné číslo spisu: 5114208653  
Dátum vydania rozhodnutia: 09.09.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5114208653.2

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Vladimíra Hericha, PhD., so sídlom Dončova 13, 034 01 Ružomberok, správcu konkurznej podstaty úpadcu HOMEWARE Production, s. r. o., so sídlom Framborská 253/21, 010 01 Žilina, IČO: 36 779 628, proti žalovanému CONSULTATIO Consulting, s.r.o., so sídlom Hlavná 48, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 36 707 562, o určenie neúčinnosti právnych úkonov, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14CoKR/8/2016-82 z 26. januára 2017, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 19Cbi/6/2014-40 z 8. januára 2016 zamietol žalobu a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v pomeroch tohto incidenčného konania, ktoré je svojou povahou sporovým konaním, nie je možné záver o preukázaní podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej aj „ZKR“) zakladať len na tvrdení žalobcu, ktorý je správcom konkurznej podstaty úpadcu. Splnenie podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR súd skúma v incidenčnom konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov aj bez návrhu a záver o tom, či splnenie tejto podmienky bolo alebo nebolo v konaní preukázané, vyplýva z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého ťaží dôkazná povinnosť žalobcu a jeho postavenie ako správcu konkurznej podstaty úpadcu ho tejto dôkaznej povinnosti nezbavuje. Keďže žalobca v konaní nepreukázal splnenie základnej hmotno-právnej podmienky vyplývajúcej z § 57 ods. 4 ZKR, teda nepreukázal ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka realizáciou právnych úkonov - piatich zmlúv o postúpení, súd prvej inštancie rozhodol o zamietnutí žaloby bez toho, aby ďalej skúmal špecifické podmienky odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 58, § 59 a § 60 ZKR tak, ako boli žalobcom uplatnené. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že skutočnosť preukázanej spriaznenosti medzi úpadcom a žalovaným v čase realizácie úkonov o postúpení pohľadávok č. 1 až č. 5 (tak, ako sú špecifikované v petite žaloby) podľa § 9 ods. 1 písm. e/ ZKR prostredníctvom osoby konateľa úpadcu a

konateľa žalovaného p. Arthura Passlera v čase, kedy nastali účinky týchto zmlúv o postúpení a skutočnosť ktorá vyplýva aj z verejne dostupného registra - Obchodného registra v časti zápisov úpadcu a žalovaného, nemá relevanciu vo vzťahu k záveru o nepreukázaní ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR. Preukázaná spriaznenosť by bola právne významná pri posudzovaní naplnenia osobitných podmienok odporovateľnosti podľa § 58, § 59 a § 60 ZKR, ktoré by súd však skúmal len za predpokladu preukázania splnenia podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže žalovaný si náhradu trov konania ani neuplatnil.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 14CoKR/8/2016-82 z 26. januára 2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia ústneho pojednávania a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu uviedol, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na doplnenie správnosti záverov rozhodnutia súdu prvej inštancie zdôraznil, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, ktorá v súvislosti s podanou odporovaccou žalobou zaťažovala žalobcu, a preto nebolo potrebné a ani žiadúce, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia boli opätovne zopakované tie rozhodné skutkové a právne závery, ktoré už uviedol súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia a postačovalo, že odvolací súd na ne odkázal (viď uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08 a IV. ÚS 372/08, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/170/2005).

3. K argumentácii žalobcu v odvolaní odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý jasne konštatoval, že považoval za preukázanú skutočnosť preukázanej spriaznenosti medzi úpadcom a žalovaným v čase realizácie úkonov o postúpení pohľadávok č. 1 až č. 5 podľa § 9 ods. 1 písm. a/ ZKR, a to prostredníctvom osoby konateľa úpadcu a konateľa žalovaného pána Arthura Passlera v čase, kedy nastali účinky týchto zmlúv o postúpení, skutočnosť ktorá spoľahlivo vyplývala aj z verejne dostupného registra - Obchodného registra v časti zápisov úpadcu a žalovaného, avšak samotný fakt tvrdenej spriaznenosti ešte nie je postačujúci na preukázanie ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR. Pokiaľ súd prvej inštancie ustálil, že preukázaná spriaznenosť by bola právne významná pri posudzovaní naplnenia osobitných podmienok odporovateľnosti podľa § 58, § 59 a § 60 ZKR, ktoré by súd prvej inštancie bol povinný skúmať len za preukázania splnenia podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR, tak s uvedeným záverom sa odvolací súd stotožnil.

4. K námietke odvolateľa o neúplnom dokazovaní tým, že súd prvej inštancie ex offo nevykonal dôkazy napriek tomu, „že mal k dispozícii celý spisový materiál a mal vedieť, že správca konštatuje skutočnosť o celom majetku úpadcu, pretože v Obchodnom vestníku správca v tom-ktorom konkurze zverejňuje zistený majetok úpadcu“ odvolací súd uviedol, že relevantnou skutočnosťou je, že ide o sporový charakter incidenčného konania (spor vyvolaný konkurzom). Po skonštatovaní včasnosti podania žaloby a aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie účastníkov konania sa súd zaoberal skúmaním splnenia všeobecnej podmienky odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 57 ods. 4 ZKR, v zmysle ktorej možno odporovať len tomu právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. Žalobca v konaní splnenie tejto základnej hmotno-právnej podmienky odporovateľnosti tvrdil, avšak vo vzťahu ku preukázaniu splnenia tejto podmienky neoznačil a nepredložil súdu žiadne konkrétne dôkazy, hoci ho v tomto smere zaťažovala dôkazná povinnosť podľa § 121 ods. 1, prvej vety OSP. Odporovateľnosť predpokladá, že právnym úkonom dlžníka sa skrátí uspokojenie prihlásenej pohľadávky veriteľa, teda že práve v dôsledku konkrétneho právneho úkonu - v danom prípade zmlúv o postúpení pohľadávky - nebude pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená vôbec alebo len čiastočne. Odvolací súd akcentoval, že sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom, že dôkazné bremeno k preukázaniu splnenia podmienok odporovateľnosti právnych úkonov spočívalo na strane žalobcu. Zo žaloby a ani z ďalších úkonov žalobcu však nevyplýva, kto bol veriteľom úpadcu, v akej výške boli jeho pohľadávky a k akému dátumu. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v dôkaznej rovine žalobca neuniesol dôkazné bremeno, pričom v

rozhodnom procesnom úseku prvostupňového konania neoznačil a ani nepredložil žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by preukazovali ukrátenie pohľadávky veriteľa alebo zmenšenie jeho majetku (veriteľov vôbec nešpecifikoval, nekonkretizoval ani výšku pohľadávok). Žalobca mal v rozhodnom štádiu prvostupňového konania vytvorený priestor na preukazovanie, že majetok úpadcu sa v súvislosti s odporovaným právnym úkonom zmenšil natoľko, že nie je možné pohľadávky veriteľa či veriteľov uspokojiť. Práve zo sporového charakteru incidenčného konania vyplýva, že nie je možné prijať argumentáciu žalobcu, že súd prvej inštancie mal ex offo nahrádzať dôkaznú povinnosť účastníkov konania, resp. zo statusu žalobcu automaticky vyvodit' jeho úspech v konaní. V záujme samotných účastníkov konania je preukázať ich tvrdenia, pričom konkurzné spisy a súpisy podstát nemožno považovať za všeobecne známe skutočnosti, ktoré netreba dokazovať, keďže tieto samé o sebe ešte nesvedčia pre záver o ukrátení veriteľov podľa § 57 ods. 4 ZKR.

5. K námietke žalobcu, že „mal k dispozícii celý spisový materiál, ...“ odvolací súd uviedol, že tvrdenie súdu prvej inštancie, že bol oboznámený s obsahom spisového materiálu sa viaže k obsahu spisového materiálu v prejednávanej veci sp. zn. 19Cbi/6/2014, a nie k spisovému materiálu, ktorý sa viaže ku konkurznému konaniu. Zo zverejnenia majetku úpadcu v Obchodnom vestníku (ktorý je verejný a záväzný pre každého) však bez ďalšieho nie je možné uzavrieť, že správca nie je povinný preukázať skutočnosti nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, z ktorých by bez ďalšieho bolo preukázané splnenie hmotno-právnej podmienky odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR. Existencia iného - konkurzného konania, vedeného tým istým súdom a obsah listín a dôkazov z konkurzného spisu nie je možné vo vzťahu ku konkrétnemu incidenčnému konaniu považovať za notoriu, t. j. za všeobecne známe skutočnosti alebo súdu známe skutočnosti z jeho činnosti, ktoré netreba dokazovať. Predmetná sporová vec nepredstavovala výnimočný prípad pre postup podľa tretej vety § 120 ods. 1 OSP, v zmysle ktorej súd môže vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom ani žalobca neposkytol žiadne tvrdenia, ktorými by túto zákonom vyžadovanú výnimočnosť zdôvodnil. Nevyhnutnosť vykonania dôkazov nie je možné vykladať podľa predstáv žalobcu tak, že súd prvej inštancie mal ex offo vykonať aj bez návrhu žalobcu také dôkazy, aby bol žalobca so svojou žalobou v konečnom dôsledku úspešný. Podľa názoru odvolacieho súdu vykonala súd prvej inštancie v intenciách návrhov účastníkov dôkazy dostatočné pre to, aby mohol uzavrieť dokazovanie, vyvodit' z neho skutkový stav a meritórne vo veci rozhodnúť. To, že v konečnom dôsledku z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie prijal záver o neunesení dôkazného bremena žalobcu vo vzťahu k existencii základnej hmotno-právnej podmienky (úspešnej) odporovateľnosti právneho úkonu úpadcu podľa § 57 ods. 4 ZKR, nemôže mať za následok takú vadu postupu súdu prvej inštancie, ktorá by mala za následok vecne nesprávne rozhodnutie. Podstatné bolo, že súd prvej inštancie v rámci poučovacej povinnosti riadne a opakovane poučil účastníkov konania podľa § 118a OSP (účinného k momentu rozhodovania súdu prvej inštancie), pričom kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) postihujú v sporovom konaní toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie preukázané).

6. Pokiaľ súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nepreukázal splnenie základnej hmotno-právnej podmienky uplatnenia odporovateľnosti právnych úkonov uvedených v žalobe a vyplývajúcej z § 57 ods. 4 ZKR ako základného predpokladu odporovateľnosti podľa jednotlivých skutkových podstát odporovateľnosti (§ 58 až § 60 ZKR), tak odvolací súd sa s týmto záverom v rovine neunesenia dôkazného bremena žalobcu stotožnil. Len pre úplnosť odvolací súd uviedol, že ani v rámci podaného odvolania žalobca nešpecifikoval a neuviedol skutočnosti, z ktorých by bolo možné závery súdu prvej inštancie vyhodnotiť ako nesprávne. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by žalovanému nejaké trovy odvolacieho konania vznikli.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorým sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a vyslovil, že zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1 až č. 5,

špecifikované v petite žaloby, sú právne neúčinné voči všetkým účastníkom konkurzného konania, vedeného Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 3K/9/2013.

8. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ podal dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, keďže odvolací súd neuvádza, resp. necituje žiadne rozhodnutie NS SR. Z tohto dôvodu považuje za objektívne možné podať dovolanie. Svoje právo podať dovolanie odôvodnil aj z hľadiska subjektívnej stránky, keďže koná v záujme dotknutých veriteľov, ktorí sú rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj rozhodnutím dovolacieho súdu v predmetnom konkurze negatívne dotknutí.

9. Dovolateľ uviedol, že v odvolaní uviedol dôvody, s ktorými sa odvolací súd vôbec nevysporiadal. Odvolací súd nerešpektoval základnú skutočnosť, ktorú uviedol na pojednávaní ako dôkaz, a tou je, že prihlášky v konkurze sú uvedené v konkurznom spise a že ich súčet prevyšuje majetok, ktorý správca zistil a ktorý je predmetom konkurzu. Je len samozrejmé, že veritelia v konkurze nemôžu byť uspokojení, keďže ide o konkurzné konanie, ktoré ako také spočíva v pomernom (nie úplnom) uspokojení veriteľov. Toto je notoricky známa skutočnosť, ktorá je princípom konkurzného konania. Ak o tomto zásadnom princípe konkurzu súd pochybuje a potrebuje dôkazy, hoci ich má v konkurznom spise, ide o porušenie zásady koncentrácie súdnej moci, porušenie zásady nevzatia takéhoto dôkazu do úvahy a porušenie zásady spravodlivosti, ktorú presadzuje CSP (článok II).

10. Úpadok sa podľa § 58 ZKR predpokladá, keďže išlo o spriaznenosť úpadcu a jeho konateľa, ako aj tretích osôb. O tomto nie je možné polemizovať, keďže žalovaný to nijako nevyvrátil. Konštatovanie správcu o stave nárokov prihlásených veriteľov a majetku je oficiálne uvedené v Obchodnom vestníku Slovenskej republiky. Teda zistenie správcu a jeho zverejnenie je jasným dôkazom, že výška majetku nebude v žiadnom prípade dosahovať možnosti úplného uspokojenia veriteľov.

11. Rozhodnutie dovolacieho súdu je nespravodlivé, bez akéhokoľvek skutkového tvrdenia, založené len na neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu. Odvolací súd svojím rozhodnutím znehoval účel odporovacej žaloby správcu, nevzal do úvahy jeho tvrdenia a poskytol neoprávnenú výhodu žalovanému, ktorý tvrdenia správcu nevyvrátil.

12. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je prípustný.

14. Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

15. Rozhodnutia dovolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

16. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP s tým, že rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená.

17. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v odvolaní. Pokiaľ nemá dovolanie

vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016, sp. zn. 3Cdo/52/2017).

18. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017). CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

19. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotno-právna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce a podobne), ako aj otázka procesno-právna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením vecí je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právneho predpisu ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/222/2009).

20. Otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Aj za účinnosti nového civilného predpisu je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (sp. zn. 1Cdo/12/2009, sp. zn. 3Cdo/51/2006, sp. zn. 5Cdo/1/2010, sp. zn. 7Cdo/117/2011). Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. To, či otázka zásadného právneho významu bola už vyriešená alebo nie, a na to nadväzujúcu prípustnosť dovolania, rieši dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom.

21. Nesprávne právne posúdenie vecí pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

22. Dovolací súd uvádza, že jeho úlohou nie je, aby svojím výkladom textu dovolania fakticky dopĺňal, či domýšľal niektoré jeho náležitosti. V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesno-právnych a hmotno-právnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania uvedenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (R 54/2012, rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

23. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolanie podané žalobcom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nespĺňa kritériá uvedené v odsekoch 17 až 22 rozhodnutia dovolacieho súdu. Z obsahu dovolania nie je zrejmé, o akú právnu otázku - od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorú odvolací súd nesprávne právne posúdil a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená - má ísť, nakoľko žalobca v dovolaní konkrétnu právnu otázku nevymedzil, nešpecifikoval. Napriek tomu, že dovolateľ argumentuje nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, nevymedzil právnu otázku podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP.

24. S námietkou dovolateľa, že v odvolaní uviedol dôvody, s ktorými sa odvolací súd nevysporiadal, dovolací súd nesúhlasí, nakoľko odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými relevantnými odvolacími námietkami a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania, skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutí súdov oboch inštancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolateľ napriek tomu, že namietal nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v dovolaní v skutočnosti namietal nesprávne vykonané dokazovanie, pričom relevantnú právnu otázku zásadného právneho významu, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, odôvodnil len tým, že odvolací súd vôbec necítoval žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, na základe čoho považoval za objektívne možné podať dovolanie.

25. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovolaním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V posudzovanom prípade odvolací súd vo svojom rozhodnutí, potvrdzujúcom rozhodnutie súdu prvej inštancie, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Základnými odvolacími námietkami žalobcu (ktoré nepredstavovali nové skutočnosti) sa odvolací súd zaoberal napriek tomu, že už rozhodnutie súdu prvej inštancie dalo odpovede na uplatnené námietky žalobcu. Súdy oboch inštancií v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav veci, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy náležite vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri zamietnutí žaloby o odporovateľnosť právnych úkonov.

26. S poukazom na to, že dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

27. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Vzhľadom na to však, že žalovanému v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, dovolací súd v súlade s článkom 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

28. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.